

måneder haft en god, men noget ustabil kontakt til børnene. Moren ønsker nu børnene hjemgivet.

Efter meget nøje afvejninger i sagen findes betingelserne for fortsat anbringelse efter § 42 ikke opfyldt, men da børnene efter den lange tids anbringelse har fået en meget tæt tilknytning til anbringelsesstedet, sammenholdt med den korte varighed af og uregelmæssighed i kontakten mellem børnene og deres mor, må det antages at en hjemgivelse på nuværende tidspunkt kan skade børnenes sundhed eller udvikling. § 42 b kan derfor finde anvendelse.

Som et *eksempel* på, hvor bestemmelsen derimod ikke kan anvendes, kan nævnes følgende situation:

En dreng på 5 år, født med svære abstinenser, anbringes efter behandling i plejefamilie. Drengen er meget knyttet til sine plejeforældre. Moren, som nu ønsker drengen hjemgivet, har haft langvarige stof- og medicinproblemer og et voldeligt samliv med drengens far. De sidste 3 år har hun været stoffri og boet alene uden kontakt til drengens far. Hun lever en stille tilværelse med et velfungerende samvær med drengen hver uge. Desuden har hun god kontakt til sine voksne børn, der også har kontakt til den anbragte lillebror.

Efter grundige overvejelser findes betingelserne for fortsat anbringelse efter § 42 ikke opfyldt. Selv om drengen efter den lange tids anbringelse har fået en sådan tilknytning til anbringelsesstedet, vil det heller ikke kunne antages, at en hjemgivelse vil skade drengens sundhed eller udvikling, hvorfor 42 b ikke kan anses for opfyldt.

Til nr. 16

Efter servicelovens § 43, stk. 1, er hovedreglen, at opretholdelse af en anbringelse uden samtykke ud over 1 år fra børn og unge-udvalgets afgørelse eller fra den seneste endelige afgørelse eller dom herom, forudsætter fornyet afgørelse i børn og unge-udvalget. Børn og unge-udvalget, Ankestyrelsen eller retten kan fastsætte en kortere frist for fornyet behandling i udvalget, ligesom disse myndigheder undtagelsesvis kan fastsætte en længere frist.

Ved genbehandlingen tages der stilling til, om de materielle betingelser for tvangsanbringelse efter § 42 er opfyldt.

En årlig genbehandling af en anbringelsessag kan medvirke til, at der skabes utryghed i barnets eller den unges tilværelse, ligesom usikkerheden i tidsperspektivet omkring anbringelsen også i mange tilfælde er en medvirkende faktor til at skabe utryghed - herunder også hos forældrene. Disse omstændigheder kan være meget uheldige for barnet og den unge og for behandlingen af de problemer, der har været årsag til anbringelsen. Omvendt kan en længere genoptagelsesfrist

svække retssikkerheden, især ved første gangsanbringelser og ved anbringelser, der er fortsat uden samtykke efter § 42 b, hvor betingelserne i § 42 for en tvangsanbringelse ikke er opfyldt.

Der er derfor foreslået en ændring af reglerne om genoptagelsesfrister. Forslaget afspejler en afvejning af disse hensyn, idet det er afgørende, på hvilket grundlag en afgørelse om anbringelse træffes, og hvordan anbringelsesforløbet i øvrigt har været.

Forslaget indebærer således, at opretholdelse af en anbringelse uden for hjemmet ud over 1 år fra børn og unge-udvalgets afgørelse, kræver fornyet afgørelse i børn og unge-udvalget i alle tilfælde, hvor barnet eller den unge er anbragt efter § 42 b.

Hvor der er tale om en anbringelse efter § 42, er det foreslået, at der sondres mellem situation 1) hvor barnet eller den unge ikke har været anbragt uden for hjemmet inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse, og situation 2) hvor barnet eller den unge har været anbragt inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse.

Det er foreslået, at genbehandlingsfristen bliver på et år i situation 1) og på to år i situation 2).

Hermed sikres det, at den 2-årige genbehandlingsfrist kommer til at gælde i de tilfælde, hvor barnet allerede er - eller for nylig har været - inde i et anbringelsesforløb, frivilligt eller tvangsmæssigt. Den 1-årige genbehandlingsfrist fastholdes derimod i de tilfælde, hvor barnet i en længere periode - 1 år - ikke har været inde i et frivilligt eller tvangsmæssigt anbringelsesforløb.

Det bemærkes, at den aktuelle anbringelse skal forstås som den senest truffe beslutning vedrørende anbringelse af barnet, jf. nedenfor i eksempel 1.

Eksempler på om opretholdelse af anbringelsen forudsætter fornyet behandling i børn og unge-udvalget efter et eller to år fra den seneste endelige afgørelse eller dom:

Eksempel 1

Barnet har ikke været anbragt før børn og unge-udvalget træffer afgørelse herom den 3. januar 2001. Afgørelsen bliver indbragt for Ankestyrelsen, der ved afgørelse af 29. januar 2001 fastholder børn og unge-udvalgets afgørelse.

Genbehandlingsfristen er på et år fra Ankestyrelsens afgørelse, da barnet ikke har været anbragt inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse, det vil sige i perioden fra den 3. januar 2000 til 3. januar 2001, hvor børn og unge-udvalget traf afgørelse om den aktuelle anbringelse. Børn og unge-udvalget træffer fornyet afgørelse den 17. januar 2002